

Endrede skatteregler i forbindelse med tannbehandling – årets selvangivelse

Fra og med ligningsåret 2003 er bestemmelsene om pasienters fradrag for utgifter til tannbehandling endret. Nedenfor følger en omtale av hovedreglene om pasienters fradrag for utgifter til tannbehandling:

Skattelovens § 6–83 inneholder en bestemmelse om at det kan innrømmes særfradrag når skattyteren i inntektsåret har hatt usedvanlig store

utlegg (min. kr 6 120) på grunn av sykdom eller annen varig svakhet som han, eller en person han forsørger, lider av. Når skattyter har krav på særfradrag skal dette settes til seks ganger månedsfradraget (tilsvarer kr 9 180). Godkjennes sykdomsutgifter som er større enn standard særfradrag, fastsettes særfradraget lik kostnadene. Sterkt syns- eller hørselssvekkede personer og diabetikere er de grupper som uten videre får fradrag i henhold til denne bestemmelsen.

Hvorvidt utgifter til tannbehandling kan komme i betraktning, vil særlig bero på om det foreligger varig sykdom og om utgiftene er usedvanlig store. I ligningspraksis har *hovedregelen* vært at utgifter til tannbehandling ikke godtas i relasjon til disse bestemmelser. Langvarig sykdom eller svekkelse som skatteloven tar sikte på med disse bestemmelser, vil mer sjelden kunne sies å foreligge ved tannsykdommer. Som oftest vil det bli definert som «forsømt vedlikehold».

Hvis det foreligger en varig tannkjøttlidelse må imidlertid utgiftene til behandling, inkl. innsetting av bro mv. anses som utgift som skyldes varig sykdom. Bruksisme blir også ansett som sykdom.

Fra 1. januar 2003 gis det også rett til fradrag for utgifter forbundet med utskifting av amalgamfyllinger dersom dette gjøres for å bedre pasientens livskvalitet.

Fradrag skal i utgangspunktet bare gis når det ikke eksisterer et offentlig behandlingstilbud. Retningslinjene fra Skattedirektoratet slår fast at det normalt ikke foreligger noe offentlig tilbud for klientell over 18 år.

Selv om krav om fradrag for utgifter

til tannbehandling ikke uten videre fører frem, kan forholdet gi grunnlag for nedsettelse av skatten av *rimelighetshensyn*. Dette er hjemlet i ligningslovens § 9–12 som lyder slik: «Når det på grunn av særegne forhold må antas å ville virke særlig ubillig overfor en skattyter å kreve at han skal utrede hele skatten, kan den som treffer avgjørelsen om ligningen innberette forholdet til det utvalg som er nevnt i skattebetalingslovens § 42 og foreslå at skatten blir satt ned eller ettergitt».

Det er klart at dersom utgiftene til tannbehandlingen kommer uventet og er betydelige, vil dette i seg selv være en faktor som alene eller sammen med andre (dårlig økonomi, andre uforutsette utgifter, sykdom osv.) kan gi grunnlag for å anmode om nedsettelse av skatten. (Se håndbokens side 138)

Nytt fra 1. januar 2003 er også at det ikke skal regnes som skattepliktig inntekt når arbeidsgiver dekker ansattes kostnader til tannbehandling som er utført av spesialist og behandlingen gir rett til trygderefusjon etter folketrygdlovens § 5–6.

*Knut S. Kjølstad
advokat, NTFs sekretariat*